

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.

Een blad afzonderlijk, 20 centemen.

De aankondigingen, per drukregel, 15 centemen.

De reclamen, per drukregel 25 centemen.

De Postrijder verschijnt s' dingsdags, s' donderdags en zaterdags.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEF, boekdrukker uitgever van dit blad, grootte markt, 20, en bij alle postdirecteuren.

Alle toezending van brieven, annonces, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

TONGEREN, DEN 19 MEI.

Provinciale kiezingen.

Men schrijft ons uit het kanton Bilsen :

Mijnheer de Redakteur,

De welwillendheid met dewelke gij mijnen eersten artikel onthaald hebt, spoort mij aan om u nogmaals over onze provinciale kiezingen te onderhouden.

Verleden week heb ik het belang beschouwd der provinciale kiezingen. De provincie raden houden zich niet enkel bezig met stoffelijke vraagstukken, maar ook met zaken die onze zedelijke en godsdienstige belangen betreffen. Dank aan onze liberalen, die noodig hebben van het land op te luitsen, gaat er om zoo te zeggen geen zittijd voorbij zonder dat de eene of de andere politieke redetwist in den provincialen raad voorkomt. Maar het voornaamste punt, dat niet uit het oog mag verloren worden, dat is dat de provinciale raad de leden benoemt der bestendige deputatie die uitspraak moet doen over alle belangrijke kwestien en die in de kerkelijke zaken de magt der bisschoppen zal in handen krijgen zoo ooit de wet op de kerkfabrieken gestemd wordt.

Ik ga vandaag herinneren waarom de katholieke kiezers van het kanton Bilsen niet kunnen stemmen voor M. Breuls.

Men weet wie M. Breuls is. Hij behoort openlijk toe aan de liberale partij ; hij is lid van het besturend comité der ongelukkige liberale associatie van Tongeren ; hij is beschouwd als een der henen der liberaters partij in Limburg.

Hoe heeft M. Breuls zich gedragen in alle kiezingen die in Tongeren voor de Kamers hebben plaats gehad ? Is hij niet altijd, in alle omstandigheden en zonder de minste uitzondering, den tegenstaander geweest van de denkwijze onzer godsdienstige bevolkingen ? Heeft hij zijnen invloed niet gebruikt tegen alle katholieke kandidaten die zich aan de kiezers aangeboden hebben ? Heeft hij zich zelfs niet eens op den rang gesteld om onzen achtbaren vertegenwoordiger M. Julliot in de Kamer te vervangen ? En het is voor dien man, voor M. Breuls, die zich altijd vijandig aan onze denkwijze getoond heeft, dat wij heden zouden moeten gaan stemmen !

Maar ik wil mij vandaag slechts bepalen met het gedrag van M. Breuls in den provincialen raad te onderzoeken.

M. Breuls is naar den provincialen raad gezonden door een katholijk kanton ; maar zoodra er eene kwestie voor de gordijn komt

die aan Kerk of godsdienst raakt, dan kan men zeker zijn dat M. Breuls opstaat om gezamenlijk met MM. Barthels en Teuwens de katholieke denkwijze te bestrijden. — Breuls, Barthels en Teuwens dat zijn de drie sterren van het liberaal firmament rond dewelke de mindere provinciale satellieten draaijen.

M. Breuls werd gekozen den 22 mei 1854. Gedurende de twee eerste jaren zweeg hij stil ; maar in 1856 nam hij het woord (twas den 5 juli) om, met veel anbrans, eene interpellatie te richten aan M. den gouverneur der provincie. Toen M. Breuls nitgeklapt was, stond M. de gouverneur op zijne beurt op ; hij gaf eene wel verdiende les van parlementaire betamelijheid aan M. Breuls en antwoordde hem zoo schoon, dat deze, niet meer wetende wat zeggen, zich stillekens neder zette en zich volkään verklaarde.

Het jaar 1857 is vermaard in onze politieke jaarboeken door de discussie der wet op de liefdadigheid. Men herinnert zich hoe het liberalismus ten dien tijde het land ophitte. Het orde woord was overal gegeven. Wie was het die deze kwestie in den provincialen raad op het tapijt bracht ? Wie ? M. Breuls met zijne twee politieke vrienden MM. Barthels en Teuwens.

De discussie over dezelfde zaak werd het volgende jaar in den provincialen raad op nieuw opgevoerd. Wie was weer de baan van dat liberaal spel ? Alweer M. Breuls, ondersteund door MM. Teuwens en Barthels.

In 1861 komt het liberater ministerie te voorschijn met de hervorming van het dekreet van 1809 over de kerkfabrieken hetgeen geen ander doel had dan het gouvernement de hooge hand te geven over den eigendom der kerkgoederen en de baas spelen in het bestier der fabrieken. Het is alweer M. Breuls die deze kwestie in den provincialen raad te voorschijn bracht door eene interpellatie die hij den 1 juli aan de Deputatie deed. Ten gevolge dezer interpellatie werd, den 10 juli, een voorstel gedaan strekkende om het gouvernement aan te manen de wet op de kerkfabrieken zoo haast mogelijk voor te dragen. Het voorstel was getekend door MM. Barthels en Teuwens. M. Breuls werd rapporteur genoemd en hij maakte over het voorstel een gunstig verslag in de zitting van 22 juli.

Zoo is het dus bewezen dat M. Breuls, raaisheer van het katholijk kanton Bilsen alle gelegenheden waarneemt om de katholieke opinie te bestrijden en dat hij zich in alle omstandigheden bij MM. Barthels en Teuwens voegt.

Ziet dus, katholieke kiezers van het kanton Bilsen, wat men van u wilt wanneer men uwe stemmen vraagt voor M. Breuls ; mon

vraagt u uwe stem voor eenen der aanvoerders van het liberalismus. Ik heb de innige overtuiging dat geen katholieke kiezer die deze daadzaken goed overweegt zijne stem zal geven aan M. Breuls. Reeds in 1862 kreeg hij eene gewichtige waarschuwing ; een achtbare kandidaat werd op het laatste oogenblik op den rang gezet en M. Breuls werd slechts met 2 of 3 stemmen meerderheid gekozen. Zelfs voegt men er bij dat er gegronde reclamatiën tegen zijne kiezing in te brengen waren.

Den 28 mei zullen de kiezers van het katholijk kanton Bilsen hunne stemmen geven aan M. Beckers, die hen sedert twintig jaren waardig vertegenwoordigd heeft, aan M. Leon de Matthys die gedurende acht jaren hun vertrouwen verdiend heeft en aan M. Oscar Schaezen. Deze laatste is gekend in het geheel kanton ; hij is er niet vreemd ; hij is grond-eigenaar te Alhoesselt ; hij is de weldoener dezer parochie ; door zijne denkwijze stemt hij overeen met de groote katholieke meerderheid van het kanton ; wij zullen eenparig stemmen voor MM. Beckers, de Matthys en Schaezen.

Een kiezer van het kanton Bilsen.

Men schrijft ons iets aardigs uit het kanton Loon. Men verzekert, maar wij kunnen daar toch niets van gelooven, dat een liberale kandidaat zich op den rang stelt tegen M. den advocaat Daris. De onverwachte liberale kandidaat, is M. Alphonse Polus ! Aan dien naam verbindt zich eene omstandigheid die verdient herinnerd te worden. In de maand juni 1865, werd M. de graaf d'Arshot senator gekozen ; hij werd om zoo te zeggen in triomf naar het kasteel van Voorst terug geleid. Te Loon werd hij ontvangen onder eenen zegehoop. Een jonge orateur kwam te voorschijn met een papier in de hand, en las eene redevoering in dewelke hij, namens den gemeente-raad, M. den senator geluk wenschte over den uitslag der kiezing en hem bedankte van in het strijperk getreden te zijn « om zich tegen de geloof- en vrijheidvernietigende denkbeelden te verzetten. »

Wie was de jonge mensch die zoo vurig den zegepraal vierde van M. d'Arshot over de liberale vernietigers van geloof en vrijheid ? Het was M. Alphonse Polus, de zelfde die heden als liberale kandidaat in het kanton Loon optreedt ! Allo, allo, men heeft ons iets wijs gemaakt, want wij achten onmogelijk dat M. Polus het voorbeeld geve van zulk droevig comedie-spiel.

Ondertusschen zullen de kiezers van Loon goed handelen met den naam van M. Daris, en geenszins dien van M. Polus, op hunne briefjes te schrijven. M. de advocaat Daris

heeft het ambt van provinciaal raadslid sedert menige jaren met ijver en talent vervuld ; heden nog is hij het vertrouwen der kiezers waardig.

In het kanton Mechelen zal eene gedeeltelijke kiezing plaats hebben voor de vervanging van M. Loomans, overleden. M. de graaf de Caritat, katholieke kandidaat, is alleen op den rang. Alles doet voorzien dat hij geen mededinger zal hebben.

Uit het kanton Maeseyck schrijft men dat ondanks de wanhopige poogingen van hunne tegenstrevers, MM. L. Nyssens, N. Schoolmeesters en J. Bemelmans, katholieke kandidaten, de gegronde hoop hebben van gekozen te worden.

De liberale tolken hadden met groote vreugde aangekondigd dat de katholieken geene vier kandidaten in Hasselt konden vinden om tegen de uitgaande leden de kans te wagen. De kandidatuur van MM. de Corswarem, oud representant, Willems, advocaat, Nagels en Croonenberghs, id., vindt zoo veel bijval dat de uitgaande leden in het geheel niet op hun gemak zijn. Men weet dat de uitgaande leden zijn MM. Barthels, Teuwens, Bamps en de Cécil.

In het naburig kanton van Fexhe Sins (provincie Luik), zullen de katholieken stemmen voor M. Jérôme Ophoven, eigenaar te Xendremaal en M. Pousset, commissaris der buurtwegen van het arrondissement Tongeren. Deze twee namen vinden door geheel het kanton veel bijval.

Minister Bara en de studie-beurzen.

De minister Bara, om aan het land te bewijzen, hoe noodzakelijk de nieuwe rooverswet over de studie-beurzen geworden was, heeft, zegt hij, omtrent de twee duizend vijf honderd rapporten der deputatiën onderzocht of door zijne *Commissen doen onderzoeken* en gaat nu aan den gansen wereld zonneklaar tonen hoe slecht en ongetrouwelijk de oude bestierders zich van hunne plicht gekweten hebben.

Ziet te Antwerpen, roept hij uit, daar vindt gij een gesticht voor wereldsche jufvrouwen gebouwd, en o grauvel ! de bestierders hebben het gegeven aan nonnen !

Gij hebt abus, antwoordt M. Jacobs, de meesters van dit gesticht zijn zoo weinig non, dat als de gelegenheid zich aanbiedt zij allen... mogen trouwen. — Ik vind het in 't rapport der deputatie ! — De deputatie is in dwaling, mynheer de minister.

EEN MISVERSTAND.

HOE IK EENS WAS UIT VRIJEN GEGAAN.

(Vervolg)

Hoe langer ik over de zeldzame stokpaardjes van het wonderschoon zuster-klaaverblad nadacht, hoe meer genoegeen zij mij deden. Immers gaven zij mij de beste verontschuldiging bij oom, als ik niet in zijne huwelijksplannen kon treden. Ik kon toch onmogelijk een Nimrod, een Diefenbach, een Oken tot vrouw nemen. Ieder billijk oordeelend mensch moest dit inzien. Wat hielp hier goud of schoonheid ? Maar evenwel was ik toch zeer begeerig naar eene persoonlijke kennismaking met de twee zusters der jagers. Het moesten wonderschoone meisjes zijn. Naar heer Nimrod verlangde ik minder ; de schrik van s morgens zat mij nog in het lijf, ook had ik eene tamelijke groote vrees voor zijne wraak. Het desparate schepsel was in staat mij de beten uit den mond of de snuifdoos voor den neus weg te schieten. En met vuurwapens is geen gek scheeren. Dat leert de ondervinding. Ik keerde met heer Junghänel, nadat wij de familieportretten de revue hadden laten passeren, naar de ontbijtkamer terug. Nauwelijks waren wij gaan zitten, of ik hoorde hondengeblaf op het plein en jufvrouw Louise kwam op een sneeuw wit paard het hek inspringen. Inderdaad men kon zich niets bekoorlijkers voorstellen dan deze slanke, koene rijdster in haar sierlijk jachtgewaad. Elke beweging was vol bevalligheid en gracie. En toch kon ik zekere vrees voor het raadselachtig meisje niet onderdrukken.

Na verscheidene keeren op en neer gereden te

hebben, sprong Louise vlug uit den zadel en trad op den hoofdingang toe.

— Nu zult gij den wildzang van meer nabij te zien krijgen, sprak de raadsheer, die niet zonder welgevallen de rijdster uit het venster beschouwde had.

Zoo als hij voorspeld had gebeurde het ook ; de deur sprong open, Louise stormde binnen en vloog den raadsheer om den hals, zonder in het minst op mijne tegenwoordigheid te letten.

— Maar, wilde meid, zeide Junghänel op een quasi bestraffenden toon, maar waaronder hij met moeite zijn welgevallen verborg, ziet gij niet dat er nog iemand, een mij zeer waarde vriend in de kamer is ?

De schoone rigtte nu hare betooverende heldendgestalte op en met mij met eenen blik, waarin volstrekt geen vriendelijke verwelkoming te lezen was. Een spottende glimlach zweefde om den schoonen mond.

— Als ik mij niet vergis, sprak zij koel, heb ik dezen morgen al kennis met mijnheer gemaakt.

— Ik was zoo gelukkig, antwoordde ik met eene buiging, u wer bedrevenheid in het schieten tot doelwit te verstrekken.

— Ik had wel gewild dat gij u wat vriendelijker gedragen had, sprak de raadsheer berispelijk bijzich toek onverbetterlijk Louise.

— Vadden, vadden, antwoordde het meisje op tamelijk honenden toon. Daarop zich lachend tot Junghänel wendende, zeide zij : Denk eens vader, de jonge man meende dat ik hem wilde dood schieten.

— Wat zegt gij daar weer, knorde de oude heer, ik verlang dat gij een gast die mij zoo lief is met betamelijke achtting behandelt.

Louise antwoordde niets en trad mijsmoedig

aan het venster en begon met haren zakdoek te waaijen om zich wat te verkoelen. Na eenige oogenblikken echter trad ze haastig op mij toe.

— Kunt gij goed met de pistool schieten ? — Ik bekende dat ik voor lange jaren wel eens met een oud ruiterpistool in onze schietbaan naar de schijf had geschoten.

— Welaan dan, sprak zij snel, ga dan mede naar mijne schietbaan, wij schieten om punten.

— Maar dochter, zeide de raadsheer, gun toch heden uwen gast nog wat rust ; gij kunt u morgen en overmorgen immers nog genoeg met schieten amuseren !

— Niet waar ? gij zijt niet moede !

— Wat wilde ik doen, ik moest het ontkennen.

— Maar, bracht ik er tegen in, ik zou bij uwe behendigheid al te veel in de schaduw staan.

— Dat is het zelfde, antwoordde Louise en trok mij haast of ik wilde of niet met zich voort.

— Maar wij gaan haast eten ! riep ons de vader na.

— Och wat, gij hebt pas ontheten, antwoordde de schietlustige, wie zal zoo onmatig zijn !

Weltra had ik met de schoone blondine de schietbaan bereikt, die Louise zelve had laten maken. Het meisje wist zoo zeker met schietgeweer om te gaan dat ik mij zelven, daarbij vergeleken, een Joris toescheen. Ik had in geen vijf jaar een pistool in de hand gehad.

Het schijfschieten begon. Zoo als ik voorzien had kon ik mij in de verte niet meten met zoo'n geoeffend schutter. Ik was blij als ik de schijf maar trof, die zoo wat de grootte had van een tafelbord, terwijl Louises kogel bijna geregeld telkens in het zwart vloog.

Het mikken op een onbewegelijk voorwerp begon evenwel het meisje spoedig te vervelen.

Zij schoot op vogels en heen en weer zwaaijende boomvruchten. Eindelijk bereikte haar overmoed den hoogsten graad. Zij trok een hartenaas uit den bossem.

— Houdd die kaart eens in de hoogte als gij wilt !

Ik begon weer een zeer onaangenaam gesoel te krijgen.

— Waarom, mejufvrouw ?

— Ik zal het aas uit de kaart schieten. Gij behoeft het volstrekt niet stil te houden, gij kunt gerust uwe hand op en neer bewegen.

— Maar mejufvrouw, bedenk toch !

— Geef acht, ik geef vuur !

Nu wierp ik evenwel het verwenschte stukje papier weg.

— Gij maakt het te grof ! riep ik, ik trek uwe behendigheid in het minst niet in twijfel. Integendeel.

Louise legde met gespannen haan op mij aan en stond voor mij als een engel des verders.

— Zult gij dadelijk de kaart ophieven en er mij op laten mikken ? of ik brand u met den kogel een haarlok af ?

— Maak geen gekheid, ik bezweer u !

— Ik maak geen gekheid, antwoordde het vreeslijk schepsel koel en rustig, en mikte op mij, juist op mijn hoofd. Hooren en zien verging mij. Ik bukte mij, hield het heilloos blad in de hoogte en zoo ver mogelijk van mij af. Ik voelde eene ligte beving in den arm, maar liever dien kwijt dan het hoofd.

De pistool ging af, onwillekeurig trok ik de band terug. Louise sprong naar mij toe.

— Hier de kaart !

Het meisje had werkelijk het hartenaas er uit geschoten ; ik was evenwel in spijt dier behen-